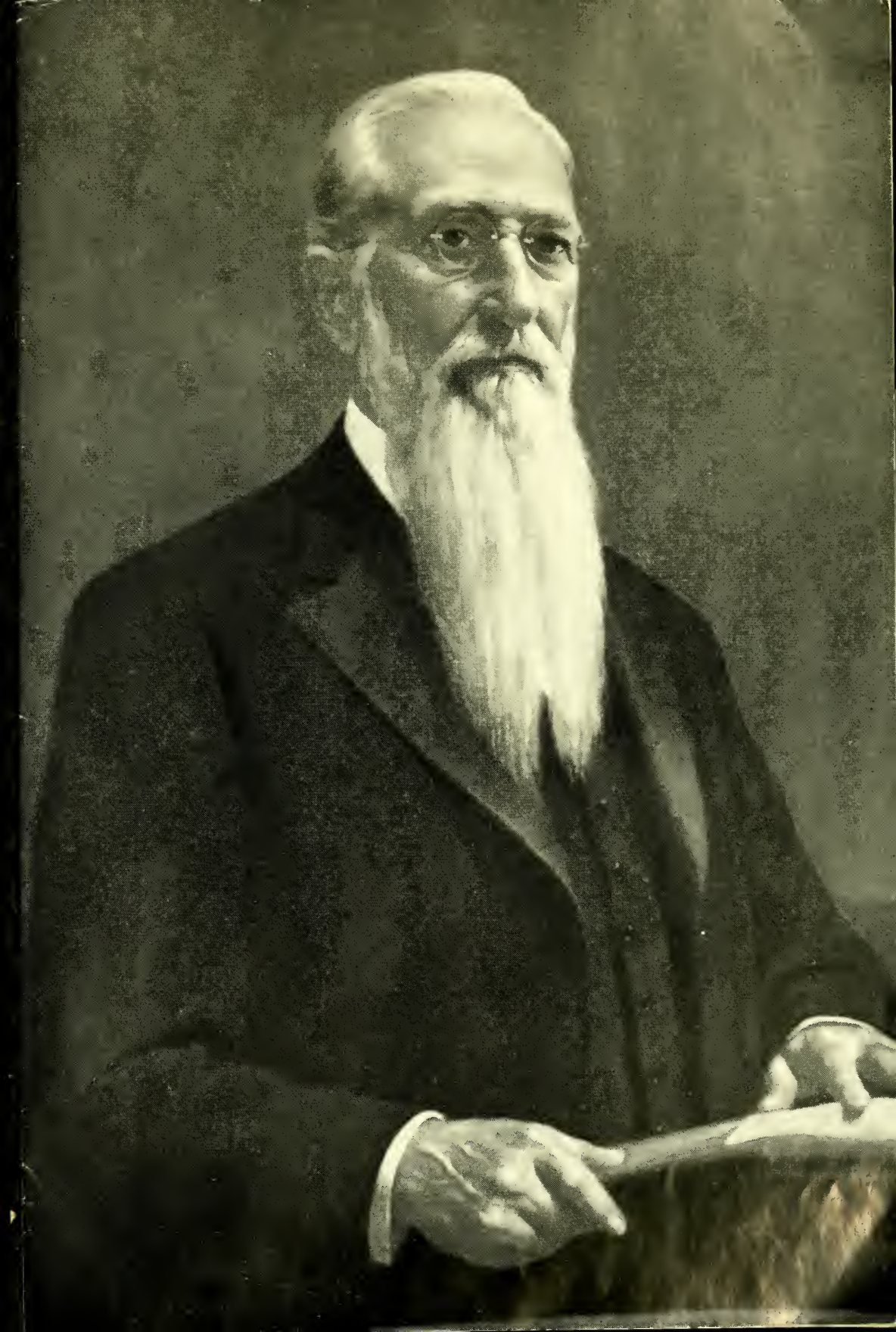

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Joseph F. Smith

Zesde President van de Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

INHOUD:

Blz.

De Nederlandse Zending verheugt zich	195
De Profeten van deze tijd	196
De vraag van de maand	198
Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon	201
Toon ons de Vader	209
Het nieuwe Kerkbestuur	214
Onze boek van Mormon critici	216
Gebeurtenissen in de Zending	222
Een belofte voor het huis Israëls	224

59e JAARGANG

Nr 7

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

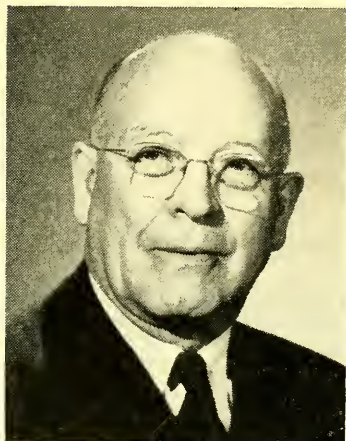
*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

De Nederlandse Zending verheugt zich.

LE GRAND RICHARDS
Lid van de Raad der Twaalven
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen
Salt Lake City : Utah

De Nederlandse Zending en haar vrienden verheugen zich op de komst van een des Meesters Apostelen, het lid van de Raad der Twaalven Elder LeGrand Richards.

Waarschijnlijk zijn er nog onder de heel oude leden van de Kerk, die zich President LeGrand Richards herinneren. Gedurende de eerste wereldoorlog was hij president van de Nederlandse Zending en een tiental jaren daarvoor zendeling in ons land.

Zijn komst wordt in de komende maand augustus verwacht. Hier volgt het schema van de werkzaamheden, die Elder Richards tijdens zijn bezoek aan de Nederlandse Zending zal verrichten.

*

Datum	Tijd van de vergadering	Soort Vergadering	Plaats
Zondag 9 aug.	8.30 v.m. 5.00 n.m.	Priesterschap Inwijding	Den Haag Antwerpen
Maandag 10 aug.	9.00 v.m.	Zendelingen	Antwerpen
Dinsdag 11 aug.	9.00 v.m. 7.30 n.m.	Zendelingen Algemeen	Den Haag Den Haag
Woensdag 12 aug.	1.00 n.m. 7.00 n.m. 8.00 n.m.	Zendelingen Priesterschap Algemeen	Leeuwarden Groningen Groningen
Donderdag 13 aug.	8.00 n.m.	Inwijding	Zeist
Vrijdag 14 aug.	8.30 v.m. 7.00 n.m. 8.00 n.m.	Zendelingen Priesterschap Algemeen	Arnhem Arnhem Arnhem
Zaterdag 15 aug.	10.00 v.m.	Zendelingen	Amsterdam
Zondag 16 aug.	8.30 v.m. 5.00 n.m.	Priesterschap Algemeen	Rotterdam Rotterdam
Maandag 17 aug.	9.00 v.m.	Zendelingen	Rotterdam
Dinsdag 18 aug.	7.00 n.m. 8.00 n.m.	Priesterschap Algemeen	Amsterdam Amsterdam
Woensdag 19 aug.	9.00 v.m. 7.00 n.m. 8.00 n.m.	Zendelingen Priesterschap Algemeen	Utrecht Utrecht Utrecht

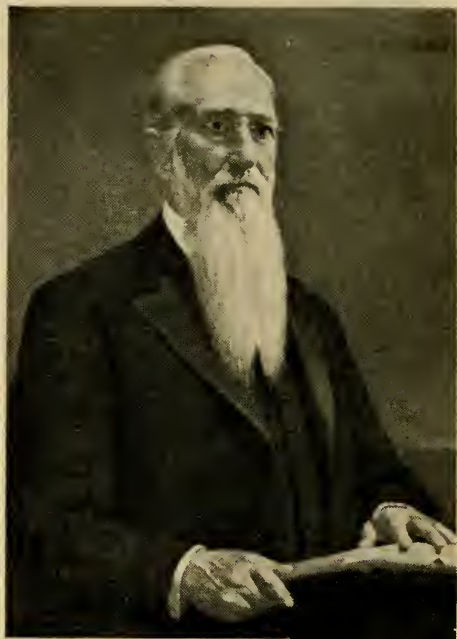
DE PROFETEN VAN DEZE TIJD

* * * * *

Joseph F. Smith, zoon van Hyrum en Mary Fielding Smith, werd geboren in een tijd, dat de vervolgingen het hevigst waren. Toen hij de 13de november 1838 te Far West, Missouri, werd geboren, versmachtten zijn vader en de Profeet Joseph Smith, in de gevangenis geketend, te Richmond, ter nauwernood aan de dood door een vuurpeleton ontkomen. Alleen, ziek en bevreesd, met een groot gezin om voor te zorgen, bracht Mary Fielding haar zoon ter wereld — die eens van zo grote betekenis in de geschiedenis van de Kerk zou zijn.

Vele jaren later, toen Joseph F. Smith een kleine groep heiligen toesprak, zeide hij bewogen: „Ik kan veel gemakkelijker schreien van vreugde dan van smart. Ik denk dat het in zekere mate komt door het feit, dat al mijn vroegste herinneringen pijnlijk en droevig waren”. Inderdaad, zij konden niet anders zijn. Van zijn vroegste kindsheid af heeft hij de gesel van de haat gevoeld. Als kind werd hij in zijn eigen huis door bandieten bijna gesmoord. Hij had zijn vader en „Oom Joseph” die noodlottige junidag van 1844 vaarwel gezegd en hen langs de weg naar Carthage met de andere

JOSEPH F. SMITH

broederen zien verdwijnen. Op een donkere zomeravond had hij geklop op het raam gehoord, gevolgd door de woorden: „Zuster Smith, uw echtgenoot is gedood!” Hij herinnerde zich het geweeklaag tijdens de lange, loodzware uren nog heel goed.

Hij herinnerde zich de tocht westwaarts met zijn moeder, weduwe nu, de ruwheid van de wagenvoerder toen zij niet wilde, dat haar

negen jaar oude zoontje des nachts op wacht zou staan en de plichten van een volwassen man zou waarnemen. Pijnlijk herinnerde hij zich hoe, nog geen vijf jaren later, zijn moeder in Salt Lake stierf, hem alleen achter latend, doch met een erfenis van wonderbare moed en geloof.

Het leven, dat Joseph F. Smith was beschoren, was er niet een voor een bange ziel. Hij werd in de smeltkroes geworpen om een sterk werktuig in Gods handen te worden. Toen hij nog slechts vijftien jaren was, reeds groot en gespierd en met een onwankelbaar geloof, werd hij op zending naar de Sandwich eilanden geroepen, waar hij vier jaren lang verbleef. Na zijn terugkeer nam hij dienst in het „legioen” om zijn volk tegen het leger van Johnston te verdedigen.

In 1859 werd hij naar Engeland gezonden. Tijdens die zending maakte hij naam als een welsprekend en machtig redenaar. Na deze zending bezocht hij gemeenten in geheel Europa en keerde op twee en twintigjarige leeftijd als wereldreiziger en ervaren zendeling terug.

Ongeveer te dien tijde was hij in het Geschiedkundig Bureau van de Kerk werkzaam. Op zeven en twintigjarige leeftijd werd hij tot

apostel geordend. Na het ontvangen van deze heilige roeping, wijdde hij zijn leven opnieuw toe en van die tijd af gaf hij zich geheel aan het verkondigen van het evangelie. Van deze werkzaamheden waren twee functies als President van de Europese Zending en een speciale zending in de Oostelijke Staten voor het verkrijgen van historische gegevens voor de Kerk, van groot belang. Maar het belangrijkste van alles was natuurlijk zijn aanstelling op 62-jarige leeftijd, als President van de Kerk, de 17de oktober 1901.

Gedurende het bestuur van President Smith werden vele gebouwen opgericht en werd de Kerk geheel en al van schulden bevrijd. „Ga uit de schuld, blijf uit de schuld, neem nooit hypotheek op uw huizen, noch op uw boerderijen”, was zijn vaak herhaalde vermaning.

Gedurende zijn presidentschap reisde Elder Smith vier maal naar Hawaï en in 1905 wijdde hij de grond te Laie in, waar de tempel zou komen te staan. „Net, methodisch, ijverig, wijs, liefderijk...” deze woorden karakteriseren de profeet Joseph F. Smith gedurende zijn tachtigjarige aards bestaan. Hij werd uit dit leven weggenomen op 19 november 1918.

DE VRAAG *van de maand*

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

★

Wat is een getuigenis?

VRAAG: *Wilt U zo goed zijn mij te zeggen wat een getuigenis van het evangelie is en wat men moet doen om er een te ontvangen?*

ANTWOORD: volgens het woordenboek is een getuigenis „een verklaring of bevestiging van een feit, zoals voor een gerechtshof, een bewijs.

Getuigen leggen voor het gerecht een getuigenis af en op de geloofwaardigheid daarvan wordt het vonnis geveld. Een getuigenis kan komen door horen, zien of voelen. Met betrekking tot het evangelie is een getuigenis een openbaring voor diegene, die er rustig naar zoekt door gebed, studie en geloof. Het is de indruk of het spreken van de Heilige Geest tot de ziel op een overtuigende, positieve wijze. Het is iets, dat veel indringender is dan indrukken uit enige andere bron, maar volledig beschrijven kan men het niet.

Moroni de beschrijving van de geschiedenis van het Nephietische

volk besluitend, richt zich tot een ieder die zo gelukkig is het Boek van Mormon te lezen, in deze positieve bewoordingen:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekend maken. „En door de kracht van de Heilige Geest kunt gij de waarheid van alle dingen weten”. (Moroni 10 : 4, 5).

Men moet echter niet vergeten, dat de persoon die naar deze kennis zoekt, niet het voorrecht van herhaalde manifestaties zal hebben. Hij kan geen aanspraak maken op

de voortdurende leiding van de Heilige Geest.

De Here zal de waarheid eenmaal openbaren, daarna, na het ontvangen van dit getuigenis, behoort de begiftigde de waarheid te aanvaarden en het evangelie door de doop en door oplegging der handen voor het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes te leven. De Here zeide, dat de wereld deze Geest niet zou ontvangen (Joh. 14:17) hoewel een eerste manifestatie aan iedere ernstige onderzoeker wordt geschonken. Cornelius ontving een manifestatie in stricte overeenstemming met de vermaning van Moroni en indien hij zich zou hebben afgekeerd, zou hij niet meerder licht en leiding hebben ontvangen.

De Geest des Heren zal niet met de mensen pleiten, noch in hen verblijven, indien zij Zijn geboden niet gehoorzamen.

Het is de plicht van ieder lid van de Kerk nederig, oprecht en in stricte gehoorzaamheid met de gegeven geboden te leven. De mens, die dat doet, zal de waarheid kennen. Er zijn blijkbaar veel leden van de Kerk, die geen getuigenis hebben ontvangen, eenvoudig omdat zij hun leven niet volgens de vereisten van het evangelie inrichten. De Geest des Heren kan niet in onreine tabernakelen wonen en daarom wordt de beloofde kennis niet ontvangen. Ook zijn er Kerkleden, die er niet de tijd voor nemen door studie en geloof zich geestelijk te verrijken en deze zijn zonder de inspiratie, die de getrouwen is beloofd. In zulke gevallen worden de schuldigen ge-

makkelijk bedrogen en lopen zij gevaar door valse leerstellingen en theorieën van mensen af te dwalen. De Here heeft ons het middel aan de hand gedaan om waarheid van dwaling te onderscheiden. Hij zeide:

„Mijne leer is de mijne niet, maar Desgenen, die Mij gezonden heeft; „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek”. Verder zegt Hij:

„Indien gijlieden in mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk mijne discipelen,

„En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken”. Zo machtig kunnen de manifestaties van de Heilige Geest zijn en zo onuitwisbaar de indrukken op de rechtvaardige ziel, dat de Here de ernstigste straf heeft uitgesproken over hen, die, nadat zij eenmaal het licht hebben ontvangen dat door de Heilige Geest komt, zich afkeren en de waarheid verloochenen.

„Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den menschen vergeven worden, maar de lastering tegen den Geest zal den menschen niet vergeven worden.

„En zoo wie eenig woord zal gesproken hebben tegen den Zoon des menschen, het zal hem vergeven worden; maar zoo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst”. (Matth. 12: 31, 32).

Petrus en Paulus gaven beide getuigenis van de waarheid van deze

woorden. Petrus zeide tot de leden van de Kerk:

„Want indien zij, nadat zij door de kennis des Heeren en Zaligmakers Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloten zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zoo is hun het laatste erger geworden dan het eerste”.

„Want het ware hun beter, dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, dien gekend hebbende, zich weder afkeeren van het heilig gebod, dat hun overgegeven was. (2 Petr. 2 : 20, 21).

Paulus zegt het zelfs nog sterker: „Want het is onmogelijk, degenen die eens verlicht geweest zijn, en de hemelsche gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn,

„En gesmaakt hebben het goede woord Gods en de krachten der toekomende eeuw, en afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelf den Zoon Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken”. (Hebr. 6 : 4-6).

Daarom — ik herhaal het — is een getuigenis van het evangelie een door openbaring geschonken overtuigende kennis aan allen, die nederig zoeken naar waarheid. Zijn overtuigende kracht is zo groot, dat in het gemoed geen twijfel is, wanneer de Geest heeft gesproken. Het is de enige wijze waarop men waarlijk kan weten dat Jezus de Christus is en het evangelie waar. Er zijn millioenen mensen op aarde, die geloven dat Jezus leefde en stierf en dat zijn werk tot redding van zielen was, doch indien zij zich niet aan zijn geboden hebben onderworpen en de waarheid, zoals die is hersteld, niet hebben aangenomen, weten zij niet en kunnen zij niet weten de volle betekenis van zijn zending en haar zegeningen voor de mensheid.

Alleen door nederige bekering en onderwerping aan het plan van zaligheid kan men deze leren kennen. De weg is voor allen open, indien zij zijn waarheid willen ontvangen en zijn verordeningen aanvaarden en getrouwelijk nakomen.

★ ★

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen en zal meerdere doen dan deze; want Ik ga henen tot mijnen Vader, „En zoo wat gij begeeren zult in mijnen naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in den Zoon verheerlijkt worde. „Zoo gij iets begeeren zult in mijnen naam, Ik zal het doen. (Joh. 14 : 12-14).

★ ★

Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon

De Tempel gewijd aan Kukulcan, de blanke Christus van de Maya's.

De lezers van „De Ster” zullen in deze aflevering een beschrijving aantreffen van de wijze, waarop door geleerden en ongeleerden, die zich geroepen voelden om die argelozen te waarschuwen, die het Boek van Mormon wilden lezen, dit boek voor het voetlicht werd en wordt gebracht. Als tegenhanger van dit geschrijf laten wij hier een geheel andere methode volgen en wel door een greep te doen uit het werk van Dewey Farnsworth: *Bewijsmateriaal voor het Boek van Mormon in het Oude Amerika*. Het boek telt 175 bladzijden, groter dan folio-formaat en is van talrijke foto's van ruïnen en wandtekeningen uit Midden-Amerika voorzien.

Te beginnen met dit nummer, zullen in „De Ster” die gedeelten uit het boek en die afbeeldingen gereproduceerd worden, die naar het inzicht van de redactie de oorsprong van het Boek van Mormon het duidelijkst belichten.

De schriftelijke mededelingen van sommige oudheidkundigen over hun bevindingen voornamelijk in Midden-Amerika, doorweven met In-

diaanse overleveringen, zullen ter vergelijking naast teksten uit het Boek van Mormon worden geplaatst. Zoals degenen, die het Boek van Mormon hebben gelezen, weten, wordt daarin melding gemaakt van drie volken: de Jaredieten, de Nephieten en de Lamanieten. De archeologen hebben ontdekt dat er inderdaad drie volken hebben bestaan; de bewijzen er van lieten die drie volken achter. Sommige geleerden noemen het eerste volk de klassieke Maya's of klassieke Toltecs, enz. Het tweede volk noemen sommigen de Pre-Maya, Toltec, Pre-Inca, enz. Dat zijn onze Nephieten. Elder Farnsworth (afstammeling van een pionier-ouderpaar) zegt dan verder: „Ik sprak met een van de Mexicaanse archeologen, die met het Boek van Mormon bekend was, over die drie volken. Hij roerde een punt aan, dat ik goed heb onthouden. Zijn bespreking verliep min of meer als volgt: Hij zeide dat een van de dingen die indruk op hem maakten was, dat Joseph Smith bij het schrijven van het Boek van Mormon niet tevreden was met een volksverhuizing 600 jaar v. C., maar verder terug ging en een ander volk binnen bracht van de Toren van Babel, de eerste brengt hij naar ons land (Mexico en Midden-Amerika) en de tweede naar Zuid-Amerika, dan brengt hij de tweede verscheidene honderden jaren later met een volledig ontwikkelde beschaving naar ons Centraal Amerika. Hij zeide: „Wij hebben een primitief begin voor de eerste gevonden (klassiek Maya) maar niets voor het tweede volk, dat kwam in Midden-Amerika in een ver gevorderd stadium van beschaving aan. Indien wij dit volk een periode van 500 jaar in Zuid-Amerika geven, zoals het Boek van Mormon doet, zodat zij tijd hebben een hoge beschaving te ontwikkelen en hen dan overplanten naar Noord-Amerika, waar beide volken werden vernietigd, zien wij, dat zij een lagere beschaving heeft achtergelaten en de opkomst van beide beschavingen juist in die tijd stelt, die wij in de beide Amerika's en in het Boek van Mormon vinden. En toch kon hij het Boek van Mormon niet aannemen als geschiedenis, want, zo zeide hij, „er komen teveel engelen in voor”. Ik vraag mij af hoe hij Openbaring 14 : 6-7 zou uitleggen.

Zoals reeds gezegd, waren er drie beschavingen: de Jaredietische, welke tegenwoordig met de namen Archaïsche, Klassieke Maya en Klassieke Toltec wordt aangeduid. De tweede de Nephietische (Pre-Inca, Pre-Maya, Toltec, Pueblo's en Terpenbouwers). De derde: de Lamanietische. De Lamanieten, vermengd met de overlopers van het Nephietische volk en enige zwervende Jaredieten, zijn de voorouders van de tegenwoordige Indianen: de Inca's, Maya's, Aztecen, Iroquois, Navajo's etc. Mormon wist dat sommige Nephieten naar de Lamanieten zouden overlopen. „En indien zij worden gedood, zal het zijn als met de Jaredieten, wegens het boze opzet van hun hart, dat naar bloed en wraak dorst; en indien het zo is, komen zij om. Wij weten, dat velen onzer broederen naar de Lamanieten zijn overgelopen, en nog velen zullen ook naar hen overlopen; daarom, wanneer gij wordt gespaard, en ik zal omkomen en u

niet zien, schrijf dan enkele dingen; maar ik vertrouw, dat ik u spoedig zal zien, want ik heb heilige kronieken, die ik aan u zou willen overdragen". (Moroni 9 : 23-24).

Deze Nephieten vermengden zich met de Lamanieten en hun kinderen kregen eveneens een donkere huid. Bij de ontdekking van Amerika in 1492 bewoonden hun afstammelingen het grootste gedeelte van Noord- en Zuid-Amerika, hebbende dezelfde kenmerken, dezelfde achtergrond, herinneringen aan dezelfde godsdienst en dezelfde verwachting van een terugkeer van het blanke ras. Deze overeenkomsten kunnen niet toevallig zijn. Geloofwaardiger is, dat zij een zelfde afstamming en eenmaal een gemeenschappelijke beschaving hadden, waarna zij in de loop van de eeuwen een eigen ontwikkeling doormaakten, doch hun oorspronkelijke geloven en kennis gedeeltelijk behielden, die zoveel overeenkomst vertonen, dat deze oorzaak werd dat velen hen noemden „afstammelingen van een en hetzelfde ouderpaar". De vaste lijnen die bij de overeenkomsten tussen de volken van Zuid- en Noord-Amerika zijn te volgen, en de tijdruimten beslaan die hun in het Boek van Mormon worden toegekend, vertonen een treffende gelijkenis.

De Jaredieten, het eerste volk, wordt opgevolgd door het gouden rijk van de Maya's, dat nu het oude Pre-Maya rijk wordt genoemd, de oorspronkelijke bron met zijn Zuid-Amerikaans begin tot aan de eerste eeuw v. C.

Daarna het bevolken van de westelijke Verenigde Staten door mensen, die wij nu Pueblo's noemen, dan het bevolken van de eilanden door een verloren gegaan volk, met schepen van Darien af de zuidelijke zeeën opgevaren en de twee Terpenbouwende beschavingen, waarvan, volgens de oudheidkundigen, de bouwers in Midden-Amerika de vertegenwoordigers zijn, een feit dat met de Jaredietische tijden strookt en tenslotte de grootste natie die na eeuwen, volgens onze tegenwoordige kalender in de vijfde eeuw, haar einde vond.

De volksverhuizingen, geloven, opkomst en ondergang van deze beschavingen lopen zo parallel met de geschiedenis in het Boek van Mormon en deze volken met hun steden, heirwegen, plantenleven en beschavingskenmerken worden juist in die plaatsen gevonden waar het Boek van Mormon ze alle plaatst, dat zij een sterke getuigenis temeer vormen voor de waarheid van dat boek.

Geen gewoon mens kon ooit dat boek hebben geschreven en de oude overblijfselen daar plaatsen, waar ze nu worden gevonden.

Het eerste Boek van Mormon werd in 1830 gedrukt, negen jaren voordat men de eerste voorbereidselen trof voor een oudheidkundig onderzoek. De derde oktober 1839 vertrokken de eerste ontdekkers met de Engelse brik Mary Ann naar Centraal Amerika. Twee jaar later schreef Morley van een hunner: „Het is hoofdzakelijk aan de publicaties van Stephens te danken, dat de grote steden van de Maya-beschaving onder de aandacht van de buitenwereld werden gebracht. Vóór de publicatie van

zijn twee boeken was het bestaan van deze steden buiten Yucatan en Noordelijk Midden-Amerika totaal onbekend”. (Het Oude Maya, Morley).

Temidden van dit volslagen gebrek aan kennis betreffende het bestaan van deze grote beschavingen, waarvan hij had voorzeggd dat zij in het vroegere Amerika hadden geleefd en waren gestorven, vertaalde en gaf Joseph Smith aan de wereld òf de geschiedenis van de eerste mens op dit continent (zoals wij, Heiligen der Laatste Dagen geloven), van God's handelwijze met twee volken, de Jaredieten en Nephieten, hun leven, hun geloof, hun oorlogen en vernietiging, òf Joseph Smith was de grootste verhalenschrijver van de wereld. De oudheidkundige onderzoekingen kunnen de waarheid of de valsheid van zijn geschriften aantonen.

Het Boek van Mormon noemt op verscheidene plaatsen het gebruik van ijzer en staal. Bij de komst van de Spanjaarden waren deze metalen onbekend en de oudheidkundigen bestreden deze bewering in het Boek van Mormon tot enige jaren geleden. Nu zijn de beste schrijvers het er over eens, dat het gebruik vroeger bekend was. Met het wiel was het hetzelfde; de kennis en het gebruik ervan werden niet voor 1950 toegegeven, ofschoon vóór die tijd reeds veel bewijs voorhanden was.

Sommige dieren, zoals paarden en olifanten, in het Boek van Mormon genoemd, waren uitgestorven en het bestaan ervan werd door onze moderne niet-Mormoonse schrijvers ontkend, totdat de teerputten van LaBrea hun inhoud prijsgaven.

Volgens de tijdberekening van Spinden bestond het oude Maya Rijk van 57 tot 373 n. C. Dat rijk moet wel, gezien de tijdrekening van het Boek van Mormon, het Nephietische Rijk zijn geweest.

Wij zullen thans enige beschouwingen van oudheidkundige geleerden aanhalen en deze plaatsen naast teksten uit het Boek van Mormon. Wij krijgen dan in de eerste plaats:

DE DRIE TIJDPERKEN VAN DE OUDE BESCHAVING

Oudheidkundige ontdekkingen, vergeleken met het Boek van Mormon.

„Wat de drie tijdperken van de Maya-beschaving in Chichen-Itza betreft: het is op z'n minst redelijk te veronderstellen, dat de oudste aan de komst van de Itzas naar deze stad voorafging, de legende zegt, dat daar een bloeiende stad was vóór de komst van de Itza's. De tweede periode omvat de opkomst en neergang van de kunst onder de Itza's, die met de Na-

Eerste volk

1. En nu ga ik, Moroni, een verslag geven van die vroegere inwoners, die door de Here in dit noordelijke land werden verdelgd. (Ether 1 : 1).

20. En het geschiedde in de dagen van Mosiah, dat hem een grote steen werd gebracht, met graveer-

huatl-Aztec overheersing eindigde. De derde periode komt tot vergetelheid — de eeuwen die op het verval van het Mayavolk volgden, toen „kampeerders”, zoals Don Eduardo ze noemt, de oude steden spaarzaam bevolkten.

Deze mensen bouwden niets blijvends en vernielden veel van de oude kunstwerken en wisten niets van het verleden en van de grootheid van de muren, die een betere schuilplaats boden dan zij konden bouwen. Het weinige artistieke, dat zij maakten — indien zij al iets maakten — is grof en inferieur aan het werk van hun voorouders. De „kampeerders” leefden twee of drie eeuwen in de Heilige Stad, voorafgaande aan de komst van Montejo en tot aan diens komst.

„Alles wat van de eerste periode is overgebleven, is het oude, bijna vergane Chichen-Itza, waar toekomstige onderzoeken wellicht nog vele schatten tevoorschijn zullen brengen. Voeg daarbij de kostbare snijwerken, die blijkbaar uit de oude stad zijn genomen voor de bouw van de nieuwere.

„De tweede periode wordt gekenmerkt door de vele tempels en gebouwen, verscheidene in een bijna volmaakte staat bewaard in het nieuwere Chichen-Itza, en door de ontdekkingen in de Heilige Bron. „De derde periode vindt haar tegenwoordiging slechts in de woestenij en het puin, in en rondom de gebouwen van de voorgaande perioden door de „Kampeerders” achtergelaten. (*The City of the Sacred Well*, T. A. Willard, p. 213).

selen er op; en hij vertaalde de graveerselen door de gave en macht Gods.

22. De steen vermeldde ook enige woorden omtrent zijn vaderen. En zijn eerste ouders waren van de toren gekomen, toen de Here de taal des volks verwarde, en de gestrengheid des Heren was op hen gevallen volgens Zijn oordelen, die rechtvaardig zijn; en hun gebeente lag verspreid in het noordelijk gelegen land. (Omni).

Tweede volk

6. Ziet, vierhonderd jaren zijn verstreken sinds de komst van onze Here en Zaligmaker.

7. En ziet, de Lamaniëten hebben mijn volk, de Nephieten, van stad tot stad, en van plaats tot plaats nagejaagd, zelfs totdat zij niet langer bestonden en groot was hun val, ja groot en verbazend is de ondergang van mijn volk, de Nephieten. (Mormon 8).

Derde volk

8. En ziet, het is de hand des Heren, die het heeft gedaan. En aanschouwt eveneens, dat de Lamaniëten met elkander in oorlog zijn; en het ganse land is een aanschakeling van moord en bloedvergieten; en niemand weet, wanneer de oorlog zal eindigen.

ALLEN ÉÉN VOLK

„Mijn eigen voorstelling van het vroegere leven in Amerika — het grote Zuidwesten, Mexico, Guatemala, Peru — is vrij duidelijk. Ik ben er volkomen van overtuigd dat de Pueblo's, de Azteken, de Maya's, de Inca's met al hun verwante volken, van deze tijd en van vroegere tijd, allen één zijn. (*Ancient Life in Mexico and Central America*, E. L. Howett, p. 347).

„Al deze volken behoorden tot één ras, allen spraken dialecten, die blijkbaar van dezelfde bron kwamen. Daarover is veel geredetwist. Na een zorgvuldig onderzoek van de eerste autoriteiten, kan ik geen andere mening zijn toegedaan dan dat de Toltecs, de Chichimecs en de Azteken één zijn. Deze conclusies van Bancroft (Deel III, pag. 724) zijn ook de mijne”. (*Pre-Historic America*, Nadaillac, p. 272).

„Sommigen denken dat de Terpenbouwer, de vroegere Mexicaan, de Azteek, de Toltec en de historische Indiaan dezelfde oorsprong hadden. Alle groepen op dit halfrond hadden dezelfde afkomst; de Terpenbouwer echter behoorde tot een hogere beschaving dan de meeste historische Indianen en was te vergelijken met de Zuidwestelijke Pueblo's wat ontwikkeling en beschaving betreft. (*Under Your Feet*, Blanche Busey King, p. 15).

„De Maya's beweerden niet dat zij de oorspronkelijke bewoners waren, doch zeiden dat hun voorouders in twee groepen uit verre streken kwamen. De grootste en oudste volksverhuizing was uit het oosten, over — of liever — door de oceaan, want de goden hadden twaalf paden er door geopend — en deze werd geleid door de mythische Itzama. De tweede groep, kleiner in aantal en later in tijd, kwam van het westen, en met deze kwam Kukulcan. De eerste werd genoemd de „Grote Aankomst, de laatste de „Kleine Aankomst”. (*Brinton, Hero*, pp. 145-146).

DE GROTE AANKOMST. Volgens overlevering kwamen de eersten in zeven boten. Het Boek van Mormon zegt dat zij in acht boten kwamen.

DE KLEINE AANKOMST. De Nephieten kwamen van het westen in één schip.

Een treffende overeenkomst, op z'n minst genomen.

DE EERSTE LANDVERHUIZING

Oudheidkundige ontdekkingen, vergeleken met het Boek van Mormon.

Loury, in zijn antwoord op vragen omtrent de inboorlingen van Amerika, komt wat betreft het bevolken van het westelijk halfmond, tot het besluit dat de eerste nederzetting kort na de spraakverwarring tijdens de bouw van de toren van Babel heeft plaats gehad. (*Schoolcraft's Ethnological Researches*, Vol. 3, 1853).

Volgens Veyta, kwamen de Toltecs van Babel na de spraakverwarring, zij gingen op reis, bestaande uit zeven gezinnen. (*The North American Review*, 1881 by Desire Charney).

De Toltecs verklaren naar Amerika te zijn gekomen tijdens de spraakverwarring. Zij kwamen te Hue Pue Tlalapallan na een lange en moeilijke reis. . . De Yucatanen hebben een traditie dat zij oorspronkelijk van het verre oosten kwamen, door de zee gingen, die God voor hen had droog gemaakt. De Olmec overleveringen zeggen dat zij over zee kwamen van het oosten. De Alonquins bewaren een traditie van een buitenlandse oorsprong en een zeereis. Zij brachten jaarlijks een tijd lang dankoffers voor hun behouden aankomst in Amerika. (Bancroft 5 : 19-22).

„Volgens Ixtilxochitl zegt de overlevering van de Toltecs dat na de spraakverwarring in Babel de zeven gezinnen, die de taal van de Toltecs spraken, naar de Nieuwe Wereld op reis gingen en 104 jaren

33. Welke Jared met zijn broeder en hun gezinnen, met enkele anderen en hun gezinnen van de grote toren kwamen ten tijde, dat de Here de spraak van het volk verwarde, en in zijn gramschap zwoer, dat zij over de ganse aarde zouden worden verspreid; en volgens het woord des Heren werd het volk verspreid. (Ether 1).

42. En wanneer gij dit hebt gedaan, zult gij aan het hoofd van hen het noordelijke dal intrekken. En aldaar zal Ik u ontmoeten, en Ik zal u voorgaan in een land, dat is uitverkoren boven alle landen der aarde. (Ether 1).

20. En het geschiedde in de dagen van Mosiah, dat hem een grote steen werd gebracht met graveerselen er op, en hij vertaalde de graveerselen door de gave en macht Gods.

21. En zij maakten melding van een zekere Coriantumr en de gesneuvelden zijns volks. En Coriantumr werd ontdekt door het volk van Zarahemla; en hij woonde negen manen lang onder hen.

22. De steen vermeldde ook enige woorden omtrent zijn vaderen. En zijn eerste ouders waren van de toren gekomen, toen de Here de taal des volks verwarde, en de gestrengheid des Heren was op hen gevallen volgens Zijn oordelen, die rechtvaardig zijn; en hun gebeente

over grote uitgestrektheden land en water zwierven. Votan, de veronderstelde stichter van de oude en gevorderde Maya beschaving, was, naar men zegt, een afstammeling van Noach en zou hebben geholpen bij de bouw van de Toren van Babel. Na de spraakverwarring leidde hij een deel van het verspreide volk naar Amerika, waar hij het koninkrijk Chibalba stichtte en de stad Palenque bouwde.

Het was de pracht van het voor-Columbiaanse tafereel zelf dat het in discrediet dreigde te brengen. Te wonderbaarlijk om echt te zijn, dacht men, d.i. om werkelijk Amerikaans te zijn. Hetzelfde ontzag, ongelovigheid bijna, door de eerste Europese nederzetteren gevoeld toen zij de afbrokkende overblijfselen van beschavingen aanschouwden, die in Amerika hadden gebloeid, toen de Britse eilanden een wildernis waren, voelen wij nu ook. Maar wij behoren beter te weten dan de Europese „Ontdekkers”. Het is hoog tijd dat wij deze oude bouwers van reusachtige wegen, prachtige tempels en majestueuze paleizen, deze onze geographische voorouders, de eerste Amerikanen, recht doen wedervaren. Ofschoon zij het niet hebben gezegd: wij zijn hun pleegkinderen. (*Ayar-Incas*, p. Vol. 12).

lag verspreid in het noordelijk gelegen land. (Omni).

1. Het aantal boten, dat was gebouwd, was acht. En de broeder van Jared ging op naar de berg, die zij de berg Shelem noemden wegens zijn buitengewone hoogte, en hij smolt uit een rots zestien kleine stenen, die wit en helder waren, ja, als doorschijnend glas; en hij droeg ze in zijn handen naar de top van de berg, en riep wederom de Here aan, en zeide: (Ether 3).

43. En daar zal ik u en uw nageslacht zegenen, en uit uw nageslacht, en uit het nageslacht van uw broeder, en uit hen, die met u zullen gaan, zal Ik Mij een grote natie verwekken. En er zal geen grotere natie zijn op de gehele aarde dan die, welke ik Mij uit uw nageslacht zal verwekken. En aldus zal Ik aan u doen, omdat gij Mij deze lange tijd hebt aangeroepen. (Ether 1).

(Wordt vervolgd)

Toon ons de Vader

Toespraak, gehouden gedurende de
Algemene halfjaarlijkse Conferentie
in de Tabernakel te Salt Lake City,
6 april 1959

door

STERLING W. SILL,
Assistent van de Raad der Twaalven.

Na het Laatste Avondmaal gaf Jezus enige laatste instructies aan zijn discipelen. Hij trachtte hen op de zware verantwoordelijkheid voor te bereiden, die zij weldra te dragen zouden krijgen. Hij sprak lang met hen over zijn eigen zending, zijn betrekking tot de Vader en wat hun betrekking tot God behoorde te zijn. Gedurende de bespreking zeide Filippus tot Jezus: „Heer, toon ons de Vader en het is ons genoeg”. (Joh. 14 : 8). Deze vraag wijst naar wat waarschijnlijk de grootste verantwoordelijkheid in ons leven is — niet alleen om God te kennen, maar ook het evangelieplan te begrijpen en in overeenstemming daarmede te leven.

De eigenlijke verhouding tussen God en de mensen schenkt doel aan het leven. Het doet er zoveel niet toe of wij ons in een ossenwagen voortbewegen of in een ruimtevaartuig, als onze reis geen doel heeft.

Denk eens aan hoe belangrijk het is dat wij begrijpen dat Jezus de Verlosser van de wereld is, dat Hij de wil van God aan de mens openbaarde, dat Hij in letterlijke zin de Eniggeborene van de Vader was. Jezus trachtte zijn discipelen de Vader te helpen begrijpen door de Zoon te begrijpen, die het uitgedrukte beeld van zijns Vaders zelfstandigheid was. (Hebr. 1 : 3). Hij zeide tot Filippus: „Die Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien”. (Joh. 14 : 9). Zoals het met de discipelen was, zo is het met ons. Onze verhouding tot God sluit de grootste beloningen in en de grootste verantwoordelijkheden, die ooit tot mannen en vrouwen in het sterfelijk leven komen, en het is dan ook volkomen natuurlijk en gepast dat wij met Filippus vragen: „Toon ons de Vader”. Dat wil zeggen: waar de mens het meest behoefte aan heeft, is God. God schiep ons. Het is zijn Geest die „licht geeft aan een ieder mens, die in de wereld komt”. (L. & V. 84 : 46). Iedere dag zendt Hij ons voedsel, energie en levenskracht van de zon. Onze wereld is geen onafhankelijke wereld. Indien de zonnestralen een zeer korte tijd zouden worden weggehouden, zou er op deze aarde geen leven meer zijn. God

geeft ons niet alleen letterlijk ons dagelijks brood, maar zorgt ook voor onze mentale en geestelijke levenskracht. (L. & V. 84 : 88).

Omdat wij God het meest behoeven, is het eerste en belangrijkste het handhaven van de juiste verhouding tot Hem. Onze ergste zonde is het misbruik van die verhouding, waarbij wij ons van God afwenden. Satan zondigde in de tegenwoordigheid van God, wat wel het toppunt van zonde is.

Van tijd tot tijd behoren wij ons af te vragen hoe het met ons ten aanzien van deze zeer belangrijke verhouding is gesteld, persoonlijk en gezamenlijk. Wij kunnen misschien een aanwijzing vinden in enige interessante statistieken, onlangs door de radio uitgezonden. Een onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat 95 % van alle mensen in Amerika zeggen in God te geloven. Tachtig procent van de ondervraagden zeiden dat zij de Bijbel als het gezaghebbend woord van God aannamen. Ieder jaar wordt in Amerika meer dan honderd millioen dollars aan Bijbels besteed. Een groter percentage Amerikanen dan ooit tevoren in onze geschiedenis, zeggen lid te zijn van een Christelijke kerk. Maar gelijke tred met deze godsdienstopleving houdt de toename van de misdaad, jeugdmisdrijven en geestelijke ongeletterdheid. Dit onderzoek toonde tevens aan dat slechts 35 % van alle geïnterviewden de namen van de vier evangelieën wisten. En meer dan de helft zeide dat godsdienst geen rol van betekenis in hun handel of politiek speelde. Iemand heeft onlangs gezegd: „Met al ons gepraat over godsdienst is er maar bedroefd weinig werkelijke, persoonlijke Christelijke bedrijvigheid in Amerika vandaag”. Wij kunnen ons gemakkelijk bezorgd maken als wij van de Russen horen, dat zij hun kerken sluiten of proberen God uit hun land en uit de levens van hun volk te bannen. Maar wat Rusland officieel heeft gedaan, doen millioenen privé en persoonlijk. Wat nut heeft het dat onze kerken geopend zijn en wij zijn er niet in, of dat wij een milliard dollars aan Bijbels besteden en we lezen ze niet? Eén ding is zeker: wij kunnen ons niet veroorloven het eerste en voornaamste gebod niet op de juiste wijze te onderhouden. Ons eeuwig leven hangt er van af. Laten wij ons herinneren dat toen Jezus in Bethlehem werd geboren, in de herberg geen plaats voor Hem was. Dat was een voorbode van hetgeen komen zou. „Geen plaats” was de ervaring van de Meester gedurende zijn gehele leven. Er was „geen plaats” voor zijn leer, „geen plaats” voor de geest van zijn zending. Wij mogen de geschiedenis zich niet laten herhalen, omdat wij in ons land of in ons leven geen plaats maken voor de Verlosser der wereld. Evenmin hebben wij aan onze verplichting tegenover God en onze eigen zielen voldaan door gedachteloos te zeggen: „Wij geloven in God”, en het daarbij laten, zonder enig begrip omtrent God of van de betekenis van onze verantwoordelijkheid jegens Hem.

Godsdienstleraren die zichzelf tot de bediening roepen en daarna hun eigen leerstellingen verkondigen, hebben een beangstigend aandeel in de

verantwoordelijkheid voor de ongelukkige toestand in de wereld. Zelfs Jezus verkondigde geen leer van zichzelf. Hij zeide: „Mijn leer is de mijne niet, maar Desgenen, die Mij gezonden heeft. (Joh. 7 : 16).

Hoeveel verwarring en werkelijke schade zouden niet vermeden worden, indien iedere godsdienstleraar het voorbeeld van „de grote Leraar” wilde volgen.

Onlangs las ik een boek, geschreven door een vooraanstaand predikant, waarin hij trachtte de grote Christelijke leerstellingen, zoals die in de Bijbel worden verkondigd, te ontleden, waarna hij deze vergeleek met sommige leerstellingen, die thans worden geleerd. Hij zeide bijvoorbeeld: „De God van de Bijbel is een persoonlijk God, daar kan geen twijfel over bestaan. Maar dat geloven wij niet meer”. Om deze verklaring kracht bij te zetten, haalde hij antwoorden op directe vragen aan, die door enige prominente bedienaren des woords waren gegeven met betrekking tot hun opvatting van God. Eén predikant zeide: „Het is onmogelijk, dat iemand iets van God kan weten. Hij is absoluut onmeetbaar, onontdekbaar en onzichtbaar. Hij is niet aan grenzen gebonden en wij kunnen er zeker van zijn, dat Hij geen lichaam of gedaante heeft”. Een andere predikant zeide: „God is een eeuwig beginsel”. Een derde beweerde: „God is een reusachtig elektronisch brein”. Weer een ander weet te vertellen dat God „bewegelijke, kosmische aether” is. Dan wijst de schrijver op het feit, dat deze opvattingen in volkomen tegenspraak zijn met de Schrift. Hij zeide: „Stel u voor, dat Jezus bidt tot een bewegelijke, kosmische aether. Jezus bad: . . „Onze Vader, die in de hemelen zijt. . .” (Matth. 6 : 9). Hij zeide tot Maria. . . „Ga naar mijne broederen en zeg tot hen, Ik vaar op tot mijnen Vader en uwen Vader, en tot mijnen God en uwen God.” (Joh. 20 : 17). Deze verklaring moet toch voor iedereen duidelijk zijn. En toch zeide deze grote voorganger: „Dat geloven wij niet meer”.

Daarna sprak hij over de opstanding. Hij zeide, dat degenen, die de Bijbel hadden geschreven, in een letterlijke, lichamelijke opstanding geloofden. Ook daar bestaat geen twijfel aan. Jezus verrees uit het graf en was veertig dagen onder de mensen. Hij zeide tot Thomas: „Breng uwen vinger hier, en zie mijne handen, en breng uwe hand en steek ze in mijne zijde, en wees niet ongeloovig, maar geloovig”. (Joh. 20 : 27). Toen las hij wat Mattheus zeide „. . .En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt”.

„En uit de graven uitgegaan zijnde na zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad en zijn velen verschenen”. (Matth. 27 : 52, 53). Doch de grote voorganger ontdeed zich van deze bijzondere leerstelling door te zeggen: „Dat geloven wij niet meer”.

Velen zijn er, die door hun leer God willen beroven van zijn lichaam, zijn persoonlijkheid loochenen, Hem van zijn zintuigen ontdoen, van zijn vermogens en gevoelens. Zij willen Hem geslachtloos, gedachteloos

en hulpeloos maken, zonder grenzen, gedaante, identiteit of verblijfplaats. Sommigen koesteren zich in de hopeloze ongerijmdheid van het samensmelten van drie tot een, die dan op hoogst geheimzinnige, ongelofelijke wijze uitzet om de onmetelijke ruimte te vullen.

Deze valse leerstellingen hebben grotendeels tot de onverschilligheid en het ongeloof in deze tijd bijgedragen. Dat wil zeggen, dat het heersend ongeloof in God niet een ontkenning van God is, maar een ontkenning van de verkeerde en ongeloofwaardige denkbeelden omtrent God. In het licht van deze tragische situatie krijgt de bede van Filippus om begrip omtrent God een urgente en dwingende betekenis. Welk belangrijker verzoek kan onze generatie doen dan een gezamenlijk, oprecht en van ganser harte gemeend gebed: „Toon ons de Vader”?

Het werk en de zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben hun middelpunt in de letterlijke, fysieke vervulling van Filippus’ verzoek in deze tijd. In de vroege lente van het jaar 1820, verschenen God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus opnieuw op deze aarde om onder de mensen een geloof in de God van Genesis te herstellen, een geloof in de God van de Bijbel, een geloof in de Vader van onze geesten, Wiens wil is, dat niet één van zijn kinderen verloren gaat. (Matth. 18 : 14). De stem van de Vader werd gehoord bij de doop van Jezus (Matth. 3 : 17) en ook op de berg der verheerlijking (Id. 17 : 5). Maar in onze tijd heeft Hij zich in zo volkomen letterlijkheid geopenbaard, dat zij niet kan worden misverstaan of veronachtzaamd.

Sprekende over deze belangrijke manifestatie, zeide de Profeet Joseph Smith:

„...Ik zag een lichtkolom recht boven mijn hoofd, helderder dan de zon, die geleidelijk neerdaalde totdat hij op mij viel.

„Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Een hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzende: „Dit is Mijn Geliefde Zoon. Hoor Hem”! (Joseph Smith 2 : 16-17). Temidden van de vervolging, die daarna kwam, zeide de Profeet:

„...Ik had werkelijk een licht gezien, en temidden van dat licht zag ik twee Personen en zij spraken werkelijk tot mij. En ofschoon ik gehaat en vervolgd werd omdat ik had gezegd, dat ik een visioen had gezien, was het toch waar. En terwijl zij mij vervolgden, beschimpten en valselijk allerlei kwaad van mij spraken, omdat ik dat had beweerd, werd ik in mijn hart geleid te zeggen: „Waarom word ik vervolgd, omdat ik de waarheid zeg? Ik heb werkelijk een visioen gezien; en wie ben ik, dat ik God zou weerstaan? Of waarom denkt de wereld mij te doen loochenen wat ik waarlijk heb gezien? Want ik heb een visioen gezien. Ik wist het en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet loochenen, noch durfde ik dat te doen”. (Id. 2 : 25). Wat een aan-

grijpende boodschap! Welk een geweldig getuigenis! Hoe gretig zou het niet door ieder kind van God verwelkomd moeten worden als een hechte basis voor zijn geloof. Gedurende de lange, donkere nacht, door de afval over de wereld gebracht, was er veel ruimte voor twijfel. Maar nu kan aan deze twijfel een einde worden gemaakt. Nu was er iemand in de wereld, die waarlijk God had gezien en met zekerheid wist, niet alleen dat Hij leeft, maar ook dat Hij een Persoon is. Nu was het mogelijk te weten, dat boven alles wat in de wereld heerst, er een God is, onze Hemelse Vader, voor Wie de gehele mensheid verantwoordelijk is en van Wie al onze zegeningen komen. Wat is het toch belangrijk, dat een ieder de waarheid onderzoekt en leert. Indien iemand zou dwalen door te geloven, dat het evangelie van Jezus Christus waar is, kan hij onmogelijk door deze vergissing de verliezer zijn. Maar onherstelbaar is het verlies voor diegene, die dwaalt door te denken dat het evangelie van Jezus Christus vals is.

Benjamin Diraeli zeide eens: „Het geheim van succes in het leven is gereed te zijn voor succes wanneer het komt”. Ongelukkig hij, die niet gereed is, in 't bijzonder waar het om zulk een hoogst belangrijke gelegenheid gaat. De ergste tragedie van de laatste twee duizend jaren is, dat op het getuigenis van Jezus betreffende de Vader en Hemzelf geen acht is geslagen. Deze tragedie wordt in onze tijd herhaald, daar velen nog steeds niet gereed zijn. Wij zijn zo druk met onszelf bezig, dat wij de neiging hebben God uit ons leven te bannen.

Het middelpunt van het leven in deze wereld is niet de mens, het is God. Zoals zo velen heden ten dage doen, verkwistte de verloren zoon zijn erfenis omdat zijn wereld in hemzelf was gecentreerd en niet in God. Het doeltreffendste wat men in deze wereld kan doen is God te kennen, in God te geloven en God te gehoorzamen.

Filippus zeide: „...toon ons de Vader, en het is ons genoeg”. Op het overweldigend belang van deze bede wordt door de Meester zelf de nadruk gelegd, toen Hij die laatste, noodlottige avond tot zijn Vader bad en zeide: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen, waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt”. (Joh. 17 : 3).

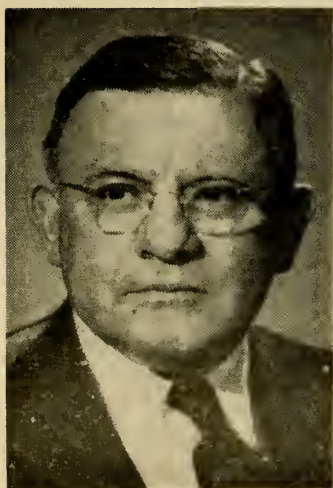
Het is dus van onmetelijk groot belang, dat deze beide, grote Personen weer aan de mensen op aarde zijn verschenen in onze tijd, zodat wij voor onszelf kunnen weten.

Ik zou willen besluiten met een van de belangrijkste uitingen aan te halen, die ooit in de wereld zijn gedaan. Nadat Joseph Smith en Sidney Rigdon een inlichtende en heerlijke hemelse manifestatie te Hiram, Ohio de 16de februari 1832 hadden ontvangen, waarvan het verslag is te vinden in 76ste afdeling van Leer & Verbonden, schreven zij deze aangrijpende regels:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods, en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is — „Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn”. (L. & V. 76 : 22-24).

Hier wil ik mijn eigen, persoonlijke getuigenis aan toevoegen, dat ik weet dat God leeft en dat zijn priesterschap en zijn Kerk, die zijn leer verkondigt, nu op aarde zijn, zodat wij inderdaad zijn discipelen kunnen wezen. Moge God ons helpen deze machtige kans te benutten, zo bid ik in Jezus' naam. Amen.

Henry D. Moyle

Het nieuwe Kerkbestuur

Uit Salt Lake City werd een dezer dagen bericht ontvangen, dat de plaats, die door het overlijden van President Stephen L. Richards was opengevallen, weer is ingenomen. President David O. McKay heeft Elder Henry D. Moyle, lid van de Raad van Twaalf Apostelen, als zijn raadgever gekozen. Het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is thans als volgt samengesteld:

David O. McKay	President
J. Reuben Clark Jr.	Eerste Raadgever
Henry D. Moyle	Tweede Raadgever

De nieuwe tweede raadgever, President Moyle, oud zeventig jaren, was lid van de Raad der Twaalven sedert 10 april 1947, tot dat ambt ge-

ordend door wijlen President George Albert Smith. Hij is tevens voorzitter van het Algemeen Welvaarts Comité van de Kerk, welke positie hij sinds 1937 heeft bekleed. Hij was President van de Cottonwood Stake in welke ring een van de eerste Welvaarts Organisaties van de Kerk was gevormd. Hij was een pionier in deze verrijkende onderneming. President McKay heeft hem de leiding van het wijd verbreide zendingssysteem van de kerk opgedragen. President Moyle werd de 22ste april 1889 te Salt Lake City geboren als de zoon van James Henry Mole en Alice E. Dinwoodey Moyle. Hij bezocht de scholen in Salt Lake City, de oude LDS Hoge School en verwierf in 1909 een graad als mijningenieur aan de Universiteit van Utah.

In dat zelfde jaar werd President Moyle voor drie jaren op zending gezonden naar Duitsland. Na beëindiging van deze zending studeerde hij een jaar lang geologie aan de Universiteit van Freiberg, Duitsland. Na zijn terugkeer bezocht hij weder de Universiteit van Utah en studeerde daar rechten. Hij promoveerde daarin aan de Universiteit van Chicago in 1915. Later studeerde hij nog aan de Harvard Universiteit. Na deze laatste studie vestigde President Moyle zich als advocaat in Salt Lake City. Deze carrière werd onderbroken doordat hij dienst nam in het Amerikaanse leger in de eerste wereldoorlog. Hij was kapitein in het 21ste regiment infanterie en een jaar lang instructeur aan de opleidingsschool voor officieren.

Na de oorlog hervatte President Moyle zijn advocatenpraktijk. Zijn wetsloopbaan omvatte ook twee jaren als assistent van de officier van justitie voor Utah en later als officier van justitie voor Utah. Hij was 25 jaar lang lid van de wetsfaculteit aan de Universiteit van Utah.

Naast zijn wetscarrière was hij ook prominent in zakenkringen, voornamelijk in het ontwikkelen en bevorderen van de petroleumzuiverings-industrie van Utah en het westen. Tegelijkertijd was hij president van de binnenlandse olieraffinaderij in Spokane, Washington en vice-president van zowel de Wasatch olieraffinaderij als die van Idaho. Hij heeft vele particuliere en regeringsposities bekleed en is een autoriteit op het gebied van transport in het westen.

Hij diende het gouvernement en de petroleumindustrie van de natie in oorlog en vrede. Actief als hij was in de Democratische Partij, vele jaren voordat hij lid van de Raad der Twaalven werd, streefde President Moyle slechts eenmaal naar een openbaar ambt. Dat was in 1940 toen hij zich voor zijn partij kandidaat stelde voor gouverneur van Utah. In zijn plaats echter werd Herbert B. Maw gekozen.

Hij heeft een lange staat van dienst voor de Kerk, die aan zijn wets- en zakencarrière parallel loopt. Van 1927 tot 1937 was hij President van de Cottonwood Stake. In al zijn werkzaamheden, voor zijn zaken zowel als voor de Kerk, werd hij liefdevol en bekwaam bijgestaan door zijn vrouw, Alberta Wright Moyle, met wie hij de 17de oktober 1929 in het huwelijk trad.

ONZE BOEK VAN MORMON CRITICI.

(een vrije bewerking van het artikel „Kangaroo Court”
van Hugh Nibley in de *Improvement Era*)

Het is het onvervreemdbaar recht van ieder document, welks waarde in geding wordt gebracht, om evenals dit met personen het geval is, door een competente raad te worden bijgestaan, door een onpartijdige jury te worden gehoord en door een bevoegde rechter te worden geoordeeld. De veroordeling dan wel vrijspraak behoort te worden uitgesproken op grond van bewijs en niet op horen zeggen.

De wijze, waarop over het Boek van Mormon „recht” werd en wordt gesproken, vormt het onderwerp van dit artikel.

Heeft men het Boek van Mormon ooit aan een onpartijdig onderzoek onderworpen? Uit hetgeen hier volgt, blijkt dat dit zeer zeker nooit het geval is geweest. Want zulk een procedure zou een volkomen onbevooroordeeld onderzoek vereisen van deszelfs aanspraken, *alsof* zij gerechtvaardigd waren! Laten wij eens aannemen, dat de beschuldigde onschuldig is, dat het Boek van Mormon geen bedrog is, doch datgene wat het zegt te zijn. Hoe zullen zijn critici ooit in staat zijn de echtheid er van te ontdekken? Wat geven zij voor te weten van oude teksten?

Ed. Meyer in zijn boek: *Ursprung und Geschichte der Mormonen*, erkent openhartig dat hij het Boek van Mormon nooit helemaal heeft gelezen. Toch meent hij te moeten vaststellen: „Er kan geen twijfel aan bestaan dat de gouden platen, ofschoon door zijn moeder en anderen werd gezegd, dat zij zich in een doos in het huis van Smith bevonden, nooit in de werkelijke wereld hebben bestaan”. En daarmee was voor deze beroemde geleerde de zaak bekeken. Hij kan dit met absolute zekerheid beweren, *niet* omdat hij het Boek van Mormon aan een onderzoek heeft onderworpen - dat was voor hem niet nodig - maar omdat hij volkomen zeker wist, dat zoiets als engelen en gouden platen niet bestaan.

Terecht of niet, de critici van het Boek van Mormon hebben altijd, vanaf het begin dit standpunt ingenomen en het is voor iedere lezer duidelijk, dat zulk een standpunt, al is het nog zo oprecht, de deur sluit voor elk ernstig onderzoek van het boek op zijn eigen verdiensten.

Feitelijk is het dus niet het Boek van Mormon, maar de Engel Moroni, die terecht staat.

Laat ons thans eens enige openhartige bekentenissen uit het verleden voor de dag halen.

De eerste niet-Mormoon, die zich met het boek bemoeide, was een zekere David Marks, die, nadat hij de geschiedenis van de engel en de platen van de familie Whitmer had gehoord, zijn taak begon met de

diepe overtuiging dat alles bedrog was. „Ik wilde het lezen, maar ik kon het met mijn geweten niet overeen brengen een exemplaar te kopen, opdat ik niet het gevoel zou hebben misleid te zijn”. Inderdaad een manier om het risico van een desillusie te ontgaan. Toch heeft hij het boek blijkbaar in handen gehad, want hij zegt: „Voor ik halverwege was, had ik er verder geen belangstelling voor, want de stijl is smake-loos en het werk zelf vol openlijk bedrog”. Toch hebben generaties van Boek van Mormon critici dit slotoordeel van Marks over het boek aangehaald als het summum van wetenschappelijke objectiviteit. In zijn boek: *Het leven van David Marks*, door hemzelf geschreven, komen wij o.a. dit tegen: „Van alle omstandigheden achtte ik het waarschijnlijk, dat het door een *ongelovige* was geschreven, die eens wilde zien hoe ver de lichtgelovigheid van de mensen wel zou gaan. . . „Deze tirade is met een geringe wijziging en zonder bronvermelding door E. D. Howe overgenomen en door anderen onveranderd nageschreven.

Binnen een jaar na het verschijnen van het Boek van Mormon kwam Alexander Campbell er tegen in 't geweer. Zoals hijzelf erkende, was het niet meer dan een oppervlakkige studie, want zijn bedoeling was. . . „niet om hem (Smith) de eer te gunnen van een nauwkeurig onderzoek. . .” Indien deze profeet en zijn drie profetische getuigen of zijn boek ook maar enige aantrekkelijke hoedanigheden hadden, zou hij (Campbell) het *hebben onderzocht* en het op een andere manier in het licht hebben gesteld. . . „Zoals het nu is, vraagt hij zijn lezers excuus dat hij er zelfs maar naar heeft gekeken: „Voor het aandacht schenken er aan zou ik mijn lezers vergeving hebben gevraagd, ware het niet, dat verscheidene honderden personen van verschillende richtingen het geloofden. Hierom alleen was het nodig er naar te kijken”.

Het is wel interessant hier op te merken dat deze woorden werden geuit door dezelfde man, die een pleitrede voor een herstelling hield en daarin o.m. het volgende zeide: . . . „Het is voor de oppervlakkigste waarnemer, die op de hoogte is van de toestand, waarin het Christendom en de Kerk van het Nieuwe Testament verkeren, dat er veel, zeer veel aan ontbreekt om het Christendom en de tegenwoordige kerk tot die standaard op te voeren. . . de Schrift wordt nu niet algemeen begrepen, nieuwe ontdekkingen van de ware betekenis van deze heilige verslagen moeten nog worden gedaan. . . Een herstelling van de vroegere orde der dingen is alles wat voor het geluk en de bruikbaarheid van de Christenen nodig is. . . Wij wensen het oude evangelie terug, de vroegere orde der dingen, dit alleen, door de zegening van de Goddelijke Geest, is alles wat wij verlangen of kunnen verwachten om de wereld te hervormen en te redden. . .”

Maar om op Campbell's „oordeel” over het Boek van Mormon terug te komen: Zijn laatste opmerking is van betekenis. De critici van het Boek van Mormon hebben van het begin terecht gevoeld, dat zij tegenover de gemeenschap een plicht hadden te vervullen. Indien het

Boek van Mormon niet is wat het voorgeeft te zijn, is het een betreurenswaardig bedrog. Indien de geleerden ooit de verplichting hadden om de leek te beschermen tegen kwakzalvers en bedriegers, dan hebben zij nu een zeer dringend geval en tevens een prachtige gelegenheid hun ware geleerdheid ten toon te spreiden door de stoutmoedige uitdaging, door het Boek van Mormon de wereld in gezonden. Indien het bedrog is, zou het al lang aan de kaak gesteld moeten zijn, is het onaantastbaar, dan behoort het publiek dat ook te weten. Zoals de zaak er nu voor staat, is het boek een eclatant verwijt aan de geleerden. De oproep aan hun adres om hun plicht te doen werd reeds van het begin af gehoord. Een maand vóór Campbell's aanval, bracht de redacteur van een krant zijn ontevredenheid als volgt onder woorden:

„Wij hebben lang met grote bezorgdheid uitgezien naar enige van onze tijdgenoten, die de onmiddellijke oorzaken zouden trachten te verklaren, die deze anomalie (afwijking) in godsdienst en literatuur... het Boek van Mormon, of de Gouden Bijbel, deden ontstaan. De weinige opmerkingen tot dusver in openbare druk verschenen, zijn zeer vaag en onzeker en werpen slechts een zwak licht op het onderwerp”.

Aldus - van het begin af - werd de wereld uitgedaagd het Boek van Mormon te verklaren en een vloed van tegenstrijdige verhalen en theorieën was het gevolg, maar niemand onderwierp het Boek ooit aan een werkelijk onderzoek.

In 1832 verscheen de eerste geleerde, Professor Rafinesque van Philadelphia, die commentaar op het boek leverde. Hij schreef: „Dit werk is waarlijk belachelijk; het gehele Boek van Mormon draagt het stempel van domheid en is een armzalige poging om het Oude Testament te imiteren. Het is zonder verband, zonder bepaald onderwerp en zonder doel... hoe kan het ook anders: het werd geschreven in het Ontario district, New York”. Het stemt tot grote dankbaarheid te weten, dat een godsdienstig boek, dat uit Ontario komt, onmogelijk iets anders kan zijn dan bedrog („kan er iets goeds komen uit Nazareth?”), want terwijl hij het Boek van Mormon geen kwaad heeft gedaan, laat hij de wereld niet in twijfel dat hij vast besloten is het boek niet ernstig te onderzoeken.

Aan het geschrift, dat een grondige en finale studie van het Mormonisme heette te zijn: *Mormonism Exposed, Internally and externally*, van de hand van een zekere Origen Bachelor in 1838, gaat dit licht verspreidende voorwoord vooraf: „Om in alle ernst een aanval op het Mormonisme te doen, alsof dit ook maar enige aanspraak op geloofwaardigheid kan maken, zou van een groot gebrek aan onderscheidingsvermogen en gezond verstand getuigen van iemand, die het zo zou willen benaderen”. Zelfs het stellen van de hypothetische vraag: „Zou het waar kunnen zijn?” staat gelijk met zichzelf als idioot aandienen. Na te hebben beloofd, dat hij het Boek van Mormon eens en voor altijd zou afbreken, besloot de heer Bachelor lamlendig zijn onder-

zoek tot een absoluut minimum te beperken, „om in het kort enige gebreken en ongerijmdheden van het boek in het licht te stellen. . .” Dus, de gewone praktijk van de critici volgend, tracht hij zijn in de steek gelaten publiek te ontwapenen door vergeving te vragen, niet voor het geven van zo weinig na zo veel te hebben beloofd, maar voor het schrijven over zulk een beledigend onderwerp! Slechts een gevoel van verplichting tegenover zijn „medeburgers”, zegt hij, kan mijn handelwijze om mij te verlagen zulk een innerlijk onwaardige en verachtelijke zaak als het Mormoonse bedrog te behandelen, rechtvaardigen.

In hetzelfde jaar waarin het boek van Bachelor verscheen, beweert de Schot H. Stevenson in een met vreugde begroete verhandeling tegen het Boek van Mormon: „Een Kerk, die voorgeeft in deze laatste eeuwen wonderen te werken, bewijst daarmee zelf een afvallige Kerk te zijn”. Het denkbild zelfs om het Boek van Mormon te beproeven, zoals men de Bijbel beproeft, gaat voor Stevenson in dwaasheid en goddeloosheid alle perken te buiten.

E. D. Howe, in zijn anti-Mormoonse geschriften, editie 1840, erkent in de gebruikelijke termen zowel de noodzakelijkheid als de nutteloosheid van de aanvallen op het Boek van Mormon.

„De taak is omvangrijk geweest en wij moeten erkennen, dat weinig bereikt is. Wij zouden die taak hebben opgegeven, ware het niet, dat zo velen van onze waardige medeburgers verleid zijn door de toverijen en zwarte kunsten van Smith en zijn collega's om de paden van wijsheid en waarheid te verruilen voor die van domheid en dwaasheid”.

„De taak”, zegt hij in zijn inleiding, „zal, hoewel walglijk, eerlijk worden voortgezet”. Hij geeft toe, dat hij hulpeloos staat tegenover diegenen, die dwaas genoeg zijn om het Boek van Mormon te lezen: „Wij zijn wapenloos in de strijd tegen de lichtgelovige Mormoonse gelover”. Hij hoopt alleen maar een ieder te bereiken, die nog niet door de malaria van de bedrieger is besmet. Met al zijn gepraat over lage passies, toverij en walglijke taken, kan niemand Mr. Howe beschuldigen van een nuchtere en ongeëmotioneerde benadering van het Boek van Mormon, hoezeer hij ook moge zeggen dat hij een beroep doet op de wijsheid en geestelijke gezondheid van een verlichte eeuw.

In 1841 herhaalde William Harris de nu bekende formule: Openbare plicht vereist een onderzoek van het Boek van Mormon, maar een serieuze benadering is niet nodig. Deze scribent zegt van zichzelf: „Dat ik iets heb behandeld dat in wezen zo intens belachelijk is, met zo veel ernst, is omdat welmenende, doch zwak begaafde mensen dagelijks geïmponeerd worden door de aannemelijke verklaringen van Mormoonse predikers. . .”

In 1842 verschenen drie fameuze anti-Mormoonse boeken, waarin botweg wordt gezegd, dat een bestudering van het Boek van Mormon louter tijdverspilling is. „Ieder onderdeel van dit monster, door een schatgraver en bedrieger tevoorschijn gebracht, draagt het stempel van

misleiding en bedrog. Zijn aanspraken op goddelijke oorsprong zijn volkomen ongefundeerd en dat behoeft voor het door geen grof bedrog verblind verstand niet eens te worden bewezen”, zegt de Weleerwaarde Heer Clark. Wat hemzelf aangaat: „Wij beschouwen het als een van de verderfelijkste kenmerken van het *historische romantisch verhaal*, dat het voor zichzelf aanspraak maakt op algehele gelijkheid met de heilige schrift, wat goddelijke bevoegdheid betreft.

Het Boek van Mormon zou dezelfde goddelijke autoriteit bezitten als de Bijbel? Onmogelijk! volgens onze critici. *Ieder* boek, dat op even grote heiligheid aanspraak maakt als de Bijbel, bewijst op grond daarvan een monsterachtige deceptie te zijn; een onderzoek om te leren wat het heeft te zeggen is overbodig.

Daniel P. Kidder in zijn geschrift: „Mormonism and the Mormons” zegt onvervaard: „Onze bescheiden mening is, dat precies evenveel juiste kennis en correcte informaties kunnen worden verkregen uit boven aangehaalde, onbepaalde en heterogene verzameling van inhoudsopgaven als van het doorlezen van het gehele boek van 570 bladzijden. De „heterogene verzameling”, waarnaar wordt verwezen, is een zeer korte schets van het Boek van Mormon. De schrijver zegt openhartig dat het zelfs geen goede schets is, „een moeilijk weer te geven en heteroogeen ding”, maar toch verzekert hij plechtig dat men precies even veel kan leren van die verminkte inhoudstabel over het Boek van Mormon als van het lezen van het gehele boek. Voor de ernstige geleerde een programma om van te watertanden!

Natuurlijk verzekert Kidder ons dat de enige reden waarom hij het zelfs maar aanroert is omdat de plicht hem dat gebiedt: „De Amerikanen zijn misdadig onverschillig geweest ten opzichte van hun plicht om zowel zichzelf als de wereld op de hoogte te stellen van zijn ware aard... De zuurdesem van corruptie is zijn werk hier en ver weg begonnen”. Als het misdadige onverschilligheid is om onder zulke akelige omstandigheden het Boek van Mormon te veronachtzamen, wat moeten wij dan zeggen van deze geleerde, die, nadat hij de handschoenen met uitdagend geschreeuw heeft opgenomen, komt vertellen dat hij niet meer kan doen dan ons een schetsje geven van het Boek van Mormon en het daarbij laat?

In een brief aan Joseph Smith neemt Professor Turner geen blad voor de mond waar hij zegt: „Het is mijn recht, het is het recht van ieder Amerikaans burger, van ieder Christen, van ieder eerlijk mens om de verraderlijkheid van uw carrière aan te klagen en te verafschuwen”. Ook bij deze professor was het zijn plichtsgevoel dat hem er toe gebracht heeft zich met een boek en een auteur in te laten”, die men het best aan verrotting prijs kan geven temidden van de pestilentie die gij hebt voortgebracht”.

Onpartijdigheid is in de ogen van onze geleerde een positieve ondeugd: „U met gewoon respect behandelen zou gelijk staan met hen (d.i. „uw

verschrikkelijk misleid volk) met de moedwilligste en meest gevoelloze wreedheid behandelen”.

Wat tot al deze uitbarstingen aanleiding heeft gegeven is niet de specifieke boodschap van Joseph Smith en zijn boek, maar dit: „Het zijn niet uw bijzondere meningen, zoals ge wel weet, maar uw goddeloze pretenties, waar ieder eerlijk Christen zich met afschuw tegen verzet”. Dus wederom: het is niet op grond van zijn bijzondere inhoud, maar uitsluitend om zijn aanspraken op openbaring dat het Boek van Mormon moet worden beoordeeld.

Dit wordt goed geïllustreerd in Mr. Kidder's bespreking van het boek van Turner. Als Turner in de knoop zit over het auteurschap van het Boek van Mormon, zoals Kidder verklaart, wie maalt daar om? ... „de kwestie waar het om gaat is van betrekkelijk weinig belang.” Turner's redenering moge dan zwak zijn en zijn bewijsvoering onzeker, dat is alles goed en wel, zolang wij het er maar over eens zijn, dat het Boek van Mormon boosaardig bedrog is, „begroeten wij zijn werk als iets van eminent praktische strekking”. In het werk van Thomas Gregg komen wij het volgende tegen:

„Dat een boek, dat beneden alle kritiek is, nog tienduizenden in het Christendom vindt, in 't bezit van normale intelligentie, die het als een Openbaring van God aan de mens aanvaarden, is inderdaad een verschijnsel, dat zijn weerga in de negentiende eeuw niet heeft. . . Vele bladzijden kunnen worden volgeschreven met voorbeelden van het onzinnige, belachelijke, ongerijmde en godslasterlijke karakter van het werk, het aannemen daarvan is het schuwen van heiligheid en goedheid en het onttronen van de Almachtige”. Om de wereld van zulk een verschrikking te redden, mag men zeker veronderstellen dat het aantal bladzijden nooit groot genoeg kan zijn om aan deze zaak te wijden, zoveel „als maar kunnen worden volgeschreven”. Toch laat onze onderzoeker het bij een paar aantekeningen, omdat het boek tenslotte, zoals hij zegt, beneden alle kritiek is”.

Een zekere J. H. Hunt, een betrekkelijk conscientieus schrijver, was openhartig genoeg om in 1844 een hoofdstuk over het Boek van Mormon te noemen: „Een beknopte aankondiging van verschillende boeken, die ernstige aandacht niet waardig worden geacht”. Niet waardig geacht! Door wie? De criticus die een boek beneden zijn aandacht vindt, behoort de kritiek er over aan anderen te laten, die er wel ernstige aandacht aan willen besteden.

Hier hebben we nu een paradox. Na te hebben verkondigd dat niets zo dringend nodig is als een grondige studie van het Boek van Mormon, loopt de ene kruisvaarder na de andere vast en komt dan met het lam-lendig excuus dat het hele geval de moeite niet waard is. En terwijl we herhaaldelijk vernemen dat geen enkel mens met normale vermogens het boek enig aandacht waardig keurt, horen wij tevens, dat het bij de verlichte burgerij verschrikkelijke veroveringen maakt.

(Wordt vervolgd).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZELEGEND:

Wijker, Jacoba Johanna; 29 maart 1959 te Vlaardingen.
Marantika, Jansje; 5 april 1959 te Vlaardingen.
Marantika, Abraham; 5 april 1959 te Vlaardingen.
Bergmann, Juliette Maria; 5 april 1959 te Vlaardingen.
Bergmann, Leonardus Mathijs; 5 april 1959 te Vlaardingen.
Treuren, Frank; 5 april 1959 te Vlaardingen.
Gardenier, Marianne; 7 juni 1959 te Vlaardingen.
Huisman, Meindert Jurgen; 14 juni 1959 te Amsterdam.
Van Steeg, Ellen Joan; 28 juni 1959 te Amersfoort.

GEDOOPT:

De Vries, Cornelia Klazina; 26 juni 1959 te IJmuiden.
De Vries, Elizabeth Cornelia; 26 juni 1959 te IJmuiden.
van 't Hof, Christina; 26 juni 1959 te Haarlem.
Bes, Adriana Cornelia; 26 juni 1959 te IJmuiden.
Dik, Goverdina; 26 juni 1959 te Rotterdam.
Quist, Elisa Angela; 26 juni 1959 te Vlaardingen.
Glerum, Anna Maria; 26 juni 1959 te Vlaardingen.
Glerum, Patricia; 26 juni 1959 te Vlaardingen.
Navasard, Rudyard; 26 juni 1959 te Vlaardingen.
Zwang, Denis Jeffery Ralph; 27 juni 1959 te Delft.
Zwang, Frans; 27 juni 1959 te Delft.
Zwang, Alfrieda Elisabeth Rosalia; 27 juni 1959 te Delft.
Nijhuis, Maria Clasina; 28 juni 1959 te Utrecht.
Van Steeg, Hendrikus; 28 juni 1959 te Amersfoort.
Sommer, Irene Geertruide Yvonne; 28 juni 1959 te Baarn.
Verstraeten, Albertina Maria; 28 juni 1959 te Utrecht.
Baart, Harold; 28 juni 1959 te Utrecht.

GEORDEND:

Kostwinder, Harm Dirk; 1 maart 1959 te Delft als Diaken.
Vervloet, Teunis; 22 maart 1959 te Vlaardingen als Leraar.
Neijenhuis, Hugo; 28 maart 1959 te Amsterdam als Diaken.
Van Gogh, Theodoor; 29 maart 1959 te Antwerpen als Leraar.
de Visser, Frans; 7 juni 1959 te Amersfoort als Diaken.
Schoonderwal, Johan Cornelis; 7 juni 1955 te Amersfoort als Leraar.
Kuipers, Lambertus; 21 juni 1959 te Amsterdam als Ouderling.
Maandag, Evert; 21 juni 1959 te Amsterdam als Ouderling.
Stade, Marinus Nicolaas; 21 juni 1959 te Amsterdam als Ouderling.
Hartong, Jan Jacob; 28 juni 1959 te Utrecht als Ouderling.

OVERLEDEN:

Hillebrand, Christoffel; 28 mei 1959 te Rotterdam.
Simons, Petronella Adamina Louise; 1 juni 1959 te Amsterdam.

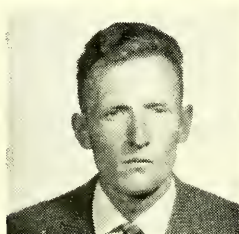
OVERGEPLAATST:

Van Dam, Richard P.; van Amsterdam naar Den Haag.
Cuthbertson, Fred R.; van Groningen naar Den Haag.
De Haan, C. Greg; van Den Haag naar Amsterdam.
Steinfeldt, Paul J.; van Arnhem naar Amsterdam.

Beal, John E.; van Groningen naar Amsterdam.
 Warner, Max K.; van Antwerpen naar Rotterdam Noord.
 Smith, Theodore W.; van Zendingsschool naar Rotterdam.
 Vanderlaan, Rudolf J.; van Amerika naar Vlaardingen.
 Kay, Thomas A.; van Utrecht naar Arnhem.
 Hixson, Richard S.; van Zendingsschool naar Amersfoort.
 Ruppe, Clyde N.; van Rotterdam Noord naar Utrecht.
 Barlow, Gary D.; van Vlaardingen naar Antwerpen.
 Andersen, George; van Gouda naar Groningen.
 Garlick, Ronald W.; van Amersfoort naar Groningen.
 Vande Merwe, Lyntje; van Amsterdam naar Hoofdkantoor.
 Klyn, Jane M.; van Amsterdam naar Hoofdkantoor.

AANGEKOMEN:

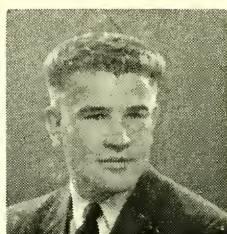
Smith, Theodore W.; van Salt Lake City, Utah.
 Hixson, Richard S.; van Bountiful, Utah.
 De Leeuw, Farell H.; van Provo, Utah.
 Wilko, Frank K.; van Salt Lake City, Utah.
 Coppin, Thomas D.; van Brigham City, Utah.
 Petersen, Dennis L.; van Magna, Utah.
 Warnock, Richard B.; van Farmington, Utah.
 Vanderlaan, Rudolf J.; van Salt Lake City, Utah.
 Dalebout, Dennis R.; van Costa Mesa, Californië.

Frank K. Wilko

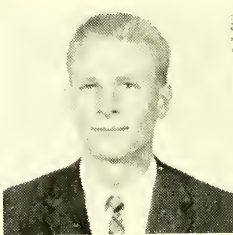
Richard S. Hixson

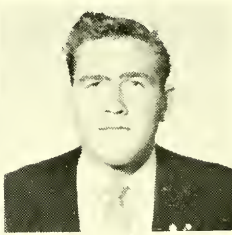
Farell H. De Leeuw

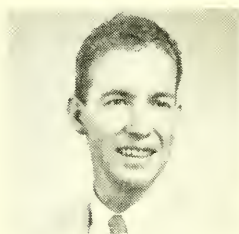
Dennis L. Petersen

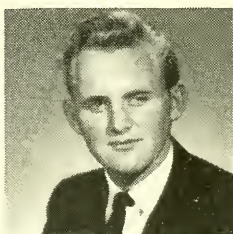
Theodore W. Smith

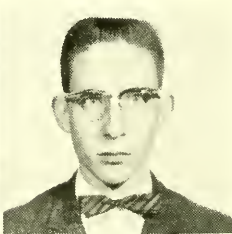
Dennis R. Dalebout

Richard B. Warnock

Rudolf J. Vanderlaan

Thomas D. Coppin

Een belofte voor het huis Israëls

*door Elder Delbert L. Stapley, lid van de
Raad der Twaalven.*

Er zijn in het Boek van Mormon vele schriftuurplaatsen die onweerlegbaar aantonen, dat het ware Evangelie van onze Heer aan de Indianen zal worden teruggebracht en dat zij, als leden van het huis Israëls, de beloofde zegeningen zullen ontvangen.

In I Nephi 15 : 13 zegt Nephi ons, dat in de laatste dagen en vele honderden jaren nadat de Messias zijn zending op aarde zal hebben vervuld, de volheid van het evangelie tot de niet-Joden zal komen en van hen naar het overblijfsel van Vader Lehi's nakomelingen zal gaan, naar de Amerikaanse Indianen en hun bloedverwanten op de eilanden van de Stille Zuidzee.

„En te dien dage”, zo vervolgt Nephi, „zal het overschot van ons nageslacht weten, dat het van het huis Israëls is en het verbondsvolk des Heren; en dan zullen onze afstammelingen dit weten en tot een kennis komen van hun voorvaderen en tevens tot een kennis van het evangelie van hun Verlosser, dat door Hem aan hun vaders werd gepredikt. Aldus zullen zij tot de kennis van hun Verlosser komen en van de eigenlijke punten van Zijn leer, zodat zij zullen weten, hoe tot Hem te komen en zalig te worden”.

Toen de Heiland de Nephieten op het Amerikaanse vasteland bezocht, na zijn opstanding op het oostelijk halfroond, vertelde Hij hun, dat de vestiging van Zijn Kerk onder de niet-Joden van dit land van vrijheid, het verschijnen van het Boek van Mormon en deszelfs leerstellingen onder hun nakomelingen, het teken was, waaraan zij Zijn werk onder de kinderen der mensen zouden erkennen. Dan zegt Hij verder:

„En wanneer deze dingen geschieden, dat uw nageslacht een kennis van deze dingen zal beginnen te verkrijgen, zal het hun een teken zijn, dat zij mogen weten, dat het werk van de Vader reeds is begonnen ter vervulling van het verbond, dat Hij met het volk heeft gemaakt, dat van het huis Israëls is. (3 Nephi 21 : 7).